

то доказателство е предивителната сила на Апостолско то проповѣданіе. Апостоли те малочисленны сѣще, никаквѣ сила не имѣше, но паче вѣдани, слави, и оускѣдани, безъ всѣкакво оубѣжіе, безъ всѣкаква витійственна сила, въ кратко время, съ проста токмо проповѣдь, безчисленны народы покорили подъ иго то на наша та пресвѣта вѣра: и срѣщшъ тѣхъ не могли да стоѣтъ ни царски оукѣзи, ни оустрашеніа, ни мученіа, ни Філософски хитроплетѣнни доводи, нитѣ коварны мѣнніа, за да бы могли понѣ малко да възпрѣтъ нѣхното оученіе. Тѣка всѣки види и си самѣ то Божіе дѣйствиѣ. И понѣже Апостолско то оученіе сѣ съдържѣба въ свѣщенно то Писаніе, и сѣ съгласѣба съ дрѣгы те свѣщѣны списатели въ все: не ни ѡстаѣба ни малко сомнѣніе, за да го почитамы за оученіе Хрістіанско, ѡ самого Бѣга ѡкрыто. При това ѡко ли Апостолско то оученіе не бы было Божѣственно, то що ли бы ги склонило да измысльѣтъ такава хитрость, съ коѣто да прельстѣвътъ челоуѣческѣ-атъ родъ! да ли полза; но тѣи больно ѡстаѣвали своѣто имѣніе, и дрѣгы поучавали да не събирѣтъ богатство и имѣніе: да ли надежда за да полѣчатъ чѣсть: но това не сѣ могли да снадѣвътъ: понѣже нѣхнѣ-атъ оучитель предрѣкалъ имъ вѣда и смѣръть, кой то щѣли да претерпѣтъ: и провѣднали ги на проповѣдь, като агницы междѣ влцы те. Но може да рече нѣкой си, чи тѣи ѡ простота и ѡ неразѣміе прельстили себеси. Но въ высокы те и премѣдры те имъ писаніа не сѣ види никаквѣ простота и неразѣміе. И какъ бы пакъ не ѣдинъ че-